

DEN ÄLDSTA
BERÄTTAR OM SIN
SKOLA . . .

Det var i Stockholm på 50-talet
som Johanna Margareta sattes i
Olof Fryxells och Johan Olof
Wallins "fruntimmersskola".

Yden nr 45, 1931

Wallinska skolan har firat 100-årsjubileum med en intressant minnesskrift och fest på Stadshuset och många gamla wallinare ha i dessa dagar samlats kring sin skola. Både dessa och många andra skola säkert med intresse erfara att Idun i Stockholm funnit Wallinska skolans utan tvivel äldsta nu levande elev, konsulinnan Hanna Hylander, som trots sina 90 år väl minns sin skoltid och som med livlighet och grace berättar om idyller från såväl "fruntimmersskolan" som Stockholm på 50-talet.

DET SITTER EN GAMMAL DAM I sitt soffhorn och berättar om sin skolflicktid i Wallinska skolan. Hennes hår är så vackert vitt och prytt med vit spetshätta, hon fyller till januari de nittio. Åren ha dock handskats varligt med den lilla damen. Hon svarar själv i telefonen, när en vetgirig journalist ringer upp och ber att få besöka henne och hon minns beundransvärt väl tider som flytt. — Men varför har ni just valt mig, säger hon lyckligt omedveten om årens tyngd. Det finns väl många andra av dem som gick i Wallinska skolan på den tiden, som kommer ihåg gamla skolminnen. Jag är född 42 och redan då hade ju skolan hållit på i elva år, det måste finnas fler kvar från den tiden.

— Men alla människor bli inte nittio år.

— Nej, kanske inte det, säger den lilla damen. Mina vänner från den tiden äro visst döda. Tänk att jag skulle vara den äldsta, som är kvar. Inte känner jag mig så förskräckligt gammal.

Nej, och inte verkar hon heller att ha nått de nittio, konsulinnan Hanna Hylander, f. Thalin, som nu bor hos sin dotter här i Stockholm. Hon går så lätt och rörlig omkring och ordnar det trevligt för sin frågvisa gäst, plockar fram gamla fotografier från ungdomstiden och anteckningar om Wallinska skolan, som hennes barn har skrivit ned åt henne. I den ståtliga festskriften leta vi gemensamt upp data och fotografier från Wallinska skolans tid i Tyska brinken, då Olof Fryxell var rektor och lilla Hanna Thalin sattes i »fruntimmersskolan».

— Han var mycket ordentlig Fryxell, det vill jag lova, berättar gamla konsulinnan. Alla andra människor kallade mig Hanna, men det dög inte för honom. Ordentligt skulle det vara. Det gick inte för mindre än mitt hela dopnamn, Johanna Margareta. Nog tyckte vi att han var sträng, men rättvis var han också. Och vi beundrade honom mycket, inte minst därför att han var lång och ståtlig och visste att skicka sig vid hovet — han hade ju också blivit hovpredikant.

Det var inte så ståtliga lokaler på den tiden som det är nu. Jag vill minnas, att det bara fanns två rum, i vilka vi satt utmed långa bord. Var och en hade sitt

lilla skåp invid väggen, där vi fick ha våra böcker, kartor och handarbeten. Nybörjarna hade sina längst ner vid golvet och skötte man sig väl, flyttades man lite högre upp på väggen. Skåpen inspekterades av rektorn och han kom som en tjuv om natten och bad oss slå upp dörrarna. Då var det bävan och oro hos dem, som visste med sig att hon inte hade fint nog. Jag kan inte minnas, att vi fick andra bestraffningar än uppskrivning i anmärkningsböcker, men däremot minns jag från småskolan hos fröken Göransson, där jag förut gick, att den

som riktigt skulle brännmärkas fick på sig en ful svart huva.

Vi gick i skolan från halv nio till halv två och någon rast under hela denna tid förekom inte. Till frukost gick vi inte hem, utan då kom såvitt jag minns fröken Gavuzzi, som ledde undervisningen tillsammans med rektorn, in med stora korgar med bul-lar, som vi fick köpa för pengar, som vi varje morgon tog med oss hemifrån. Och den som glömt pengarna, hon blev också utan bröd.

Fröken Angelika Gavuzzi, ja henne kommer jag så väl ihåg. Vi tyckte mycket om henne och jag minns, att hon var utlänning. Hennes far var sardinare och jag tror att han hade sockerbagerirörelse i gamla stan. Eller också hade han sidenfabrik på Söder, men kanske det var hennes bror. Jag skulle tro, att vi hade henne i handarbete, för jag har senare läst, att hon var mycket skicklig just i handarbete. Hon var liksom ett främmande eteriskt väsen och vi kallade henne aldrig fröken Angelika utan fröken Angélique. Vi läste visserligen åtskilliga ämnen, historia, geografi, franska, kristendom och flera andra, men jag kan inte erinra mig, att vi hade fler lärare än rektorn, fröken Gavuzzi och magister Stahl. Han undervisade oss i tyska och naturkunnighet och i synnerhet det sistnämnda var hans livs stora ämne. Han samlade på en massa olika djur, som han lät stoppa upp — jäså, tänk att det finns uppstoppade fåglar kvar från hans tid ännu. Vad jag minns bäst är alla de vackra fjärlar, som han fångade och ordnade så fint.

*T. v.: Hanna Thalín. Ett ungdoms-
porträtt.*

*Hanna Hylander, f. Thalín, efter ett
nyligen taget porträtt.*